

Kedves Gyerekek!

Szeretettel köszöntünk benneteket a harmadik osztályban. Nagyon örülünk, hogy a *Hétszínvirág* olvasókönyvből tanultok, melynek hét fejezete sok érdekes olvasnivalót kínál számotokra.

Vajon milyen témákat rejt a könyv? Ha kíváncsiak vagytok rá, lapozzatok a következő oldalra, ahol a fejezetek nyitóképeit láthatjátok gondolatébresztőként! Mit sugallnak a képek? Miután felsoroltátok ötleteiteket, keressétek meg az olvasókönyv végén a tartalomjegyzéket! Ebből kiderül, milyen olvasmányokat tartalmaznak az egyes fejezetek.

Ha végiglapoztatok a könyvet, sokszor ismétlődő jelekre figyelhettek fel. Ezek a könnyebb tájékozódást segítik.

Feladatok

Fürkésző

Hallottad-e?

Illemtanoda

Könyvajánló

Néhány jó tanács: Minden szöveget a megismerése előtt tekintsetek át! Következtessetek a szöveg céljára: vajon miért olvassátok? A tartalomra: miről is fog szólni? Figyeljétek meg az illusztrációt is! Idézzétek fel a témával kapcsolatos előzetes ismereteiteket, élményeiteket! A szöveg megismerése után oldjátok meg a kapcsolódó feladatokat, melyek a jobb megértést segítik! Ezeket elvégezhetitek közösen, párokban vagy csoportokban is. Óra végén mindig gondoljátok át, mit tanultatok, mivel gazdagodtatok!

A szövegek feldolgozásához segítségül hívhatjátok a *Hétszínvirág munkafüzetet*, Hege-dűs Ferencné *Szóbúvár* című gyermeklexikonját, valamint a *Magyar értelmező kéziszótárt* és a *Magyar szinonimaszótárt*.

Tartalmas, szép olvasmányélményeket kívánnak

a Szerzők

Miről olvasunk 3. osztályban?

Ha élet zengi be az iskolát

Hol volt, hol nem volt

A szeretet – az élet

Határtalan hazában

Varázslatos természet

Népszokások, jeles napok,
magyar ünnepek

Gyöngy az idő...

HA ÉLET ZENGI BE AZ ISKOLÁT

„Szilvaszedés... Szőlő-szüret!
Kigyúltak a pásztortüzek.
Nyit a Tudás Kapuja:
kezdődik az iskola!”

Tamkó Sirató Károly

Szeptember

Fenn az égen sebes szárnyú
fecskeraj suhan.
Ragyog a nap, arany árnyú
ősz eleje van.

Utak mentén leveleket
hullatnak a fák,
minden ilyen levél írja:
menni kell tovább...

Mintha csak e leveleket
kapta volna meg,
felpakolt és útrakelt a
sok madársereg;

S mintha csak e levelekkel
hívta volna már –
a sok gyermek, hátán táska,
iskolába jár.

Olvastam a Napsugárban,
mivel érdekelt:
iskolába, Afrikába,
ki-ki útrakelt.

Lászlóffy Aladár

Tanulni kell

Tanulni kell. A téli fákat.
Ahogyan talpig zúzmarások.

Tanulni kell. A nyári felhőt.
A lobbanásnyi égi-erdőt.

Tanulni kell mézet, diót,
jegenyefát és úrhajót,

a hétfőt, keddet, pénteket,
a szavakat, mert édesek,

tanulni kell magyarul és világul,
tanulni kell mindazt, ami kitérül,

ami világít, ami jel:
tanulni kell, szeretni kell.

Nemes Nagy Ágnes

Mini mese

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy osztály. Harmadik bé volt a neve. Ez az osztály nagyon szerette a mesét. [...]

Szorgalmasan tanultam hát az óriásokat és a törpéket, a királyfiakat és a tündérlányokat, csodálatos paripákat. [...] De egyszer csak azt mondta az én osztályom:

– Azt tessék mesélni inkább, amikor a kis Oszvald elaludt a bokorban!

Az úgy történt, hogy kirándultunk a Virágos-völgybe. Oszvald Karcsi elhozta a kistestvérét is. Vonszoltuk magunkkal árkon-bokron át szegényt. Vagyis hogy az ároknál éppen másként alakult a dolog. Az árok mély volt, a víz meredekre szaggatta a partjait. Le még csak leereszkedtünk, kézzel-lábbal, nadrágfékkal, de a túlsó parton feljutnunk sehogy sem sikerült. A két legerősebb fiú, Kozma és Oszvald aztán mégiscsak felmászott. Kozma megkapaszkodott egy fában. Szólt, hogy most láncot alkotva egyenként felhúznak bennünket. A lánc Kozmából, Oszvaldból és kettőjük nadrágszíjából állt. A szíj végét elértük, belekapaszkodtunk, fölvergődtünk valahogy. Kitűnő mutatvány volt, ezzel szórakoztunk vagy egy órát. Végre fenn volt az egész osztály a túlsó parton. Megszámoltam őket: huszonnégy darab... Csak a kis Oszvald hiányzott! Nem a bátyja, ő hasalt a fűben és lihegett.

Hol a kicsi? Az árokban még megvolt. Valaki emlékezett arra is, hogy az ujját szopta. Indulás vissza az árokba! Mindenki visszaereszkedett a lánc segítségével vagy anélkül. Kit érdekelt már akkor a túlsó part, ahová olyan nagy nehezen átjutottunk?! Hamar megtaláltuk a kis Oszvaldot. Az egyik bokor alatt aludt édesen. Kicsit összegömbölyödött. Fázott talán, tényleg szopta az ujját és nagyokat szuszogott.

Ennyit tudtam mesélni. Mini mese! És különben is...

– Miért meséljem én? – értetlenkedtem. – Hát ott voltatok mindannyian. Ti magatok vagytok a mese szereplői.

– Hát éppen ez az! – világosítottak fel nyomban, és máskor is csak olyan mesét rendeltek, ami róluk szól.

Így volt, igaz volt. Ilyen volt az én meseosztályom. Még mindig lennének, ha meg nem nőttek volna ... De azóta is, ha valaki azt kéri, meséljek, nem is jut eszembe más, mint igaz történet igazi gyerekekről.

Nagy Katalin

Úelem mindig történik valami
(részlet)

Ha mihozzánk vendég jön, akkor anyukám feketét főz, és becsukja a mi szobánk ajtaját, mert oda jobb be se nézni.

De sajnos a tanító néni előre megüzente anyukámnak, hogy ne tekintsük őt vendégnek, mert csak a családdal szeretne megismerkedni. Ezért anyukám lemosta az ajtókat, és elrakta a kalbátokat meg a cipőket az előszobából. Apukám megragasztotta a fotel lábát, és becsavart még két villanyégőt a csillárba. A Bori leszedte a színesképeket a falról, én pedig kivittem a vadgesztenyéimet az erkélyre.

Amikor már olyan rend volt, amilyen nem szokott lenni, akkor a Passitaxit is átküldtük a szomszédba, mert ő nem tudhatja, hogy a tanító néni nem vendég, és lehet, hogy megrágja a cipőjét, ahogy a vendégeknek szokta.

A tanító néni csak fél óráig volt nálunk, mégis jól megismerkedett a családdal. Közben megérkeztek a Bandi bácsiék Édről, az alattunk lakók felkiabáltak, hogy legurultak a gesztenyék az erkélyről. A szomszédból hazazavarták a Passitaxit, mert nem tudta, hogy az ő konyhájukban is szobatisztának kell lenni.

De én nem is bántam, mert így a tanító néni legalább láthatta, hogy mi itthon is elég elevenek szoktunk lenni.

Janikovszky Éva

1. Mutasd be mozdulatokkal valamelyik családtag készülődését! Aki ráismer, olvassa fel a mozdulatokhoz tartozó mondatot!
2. Soroljátok fel, mi zavarta meg a családlátogatást!
3. Vitassátok meg, mit gondolhatott a tanító néni a családról!

1. Ismered-e Varró Dániel *Túl a Maszat-hegyen* című verses meseregényét? Főszereplője egy kisfiú, Muhi Andris, aki az ágyán röpülve elindul kiszabadítani Jankát. Ellenfelei mind a maszattal, a piszokkal és a kosszal állnak kapcsolatban. Olvasd el a részletet!

Induló az indulásról

Röpülj, hajó! Röpülj, hajó!
Csak a jóknak legyen ma jó.
Aki rossz, annak vacak legyen
Túl a Maszat-hegyen.

Aludni végképp nincs idő momentán¹,
De útra kell most kelni, fájdalom,
Egy messzi népnek épp szüksége lett rám,
Hej,
A paplan szúr, s a párna nyom,
Új kalandok vágya von,
Elhajózom én az ágyamon.

Röpülj, hajó! Röpülj, hajó!
Csak a jóknak legyen ma jó.
Aki rossz, annak vacak legyen
Túl a Maszat-hegyen.

Elindulok hát én, a hős kalandor²,
Utamba állhat gaz, briganti³ doszt⁴,
Akármilyen vár, hol hajóm lelandol⁵,
Hej,
Én leugrok róla, oszt'
A karom igazságot oszt,
Irtom én a pacát és a koszt.

Röpülj, hajó! Röpülj, hajó!
Csak a jóknak legyen ma jó.
Aki rossz, annak vacak legyen
Túl a Maszat-hegyen.

Varró Dániel

1 momentán: pillanatnyilag
2 kalandor: kalandot kereső
3 briganti: gazember, útonálló
4 doszt: bőségesen; itt: sok
5 lelandol: földet ér

2. Mit éreztél a vers meghallgatásakor? Indokolj is!
vidámságot, fájdalmat, izgalmat, szomorúságot, örömet, kíváncsiságot
3. Felelj a kérdésekre!
Kiknek mit kíván a vers beszélője?
Hová utazik a képzelet szárnyán?
Miért? Mit csinál ott?
4. Írd ki a humoros szavakat, kifejezéseket a versből!
5. Olvasd fel az ismétlődő versszakot tapskísérettel!
6. Hallgassátok meg a versből készült dalt is!

1. Figyeld meg a rajzot! Mondd el, milyen kislány lehet Harisnyás Pippi!
2. Beszéljétek meg! Mikor és miért szoktatok képzelődni?

Harisnyás Pippi (részlet)

[...] Tomi és Annika már elmondták a tanító néninek, hogy jön majd egy új kislány, akit Pippinek hívnak. A tanító néni hallotta a kisvárosban szállongó híreket Pippiről. És mivelhogy aranyos és kedves tanító néni volt, úgy döntött, mindent megtesz, hogy Pippi jól érezze magát az iskolában.

Pippi kérdés nélkül levágta magát az egyik üres padba. A tanító néni azonban nem zavartatta magát a hanyag viselkedéstől, hanem barátságosan üdvözölte:

– Isten hozott nálunk, kedves Pippi! Remélem, hogy jól fogod érezni magad közöttünk, és nagyon sokat tanulsz.

– Aha, és remélem, hogy karácsonyi szünetet is kapok – felelte Pippi. – Mert amiatt vagyok itt. Az igazságosság minden előtt!

– Ha volnál olyan kedves, és megmondanád a teljes nevedet – folytatta a tanító néni –, akkor beírnálak az osztálykönyvbe.

– Úgy hívnak, hogy Harisnyás Pippilotta Citadella Intarzia Majolika Ingaóra, az apám Harisnyás Efraim kapitány, valaha a tengerek réme, mostanában négerkirály. A Pippi igazában a becenevem, mert az apám úgy gondolta, hogy a Pippilotta túl hosszú.

– Értem – mondta a tanító néni –, akkor mi is Pippinek fogunk szólítani. De most először megnézzük, mit tudsz már egyáltalán. Hiszen nagylány vagy, biztosan tudsz sok mindent. Kezdjük a számolással. Lássuk, Pippi, mennyi 7 meg 5 együtt?

Pippi csodálkozva és kedvetlenül nézett a tanító nénire.

– Na, hallod, ha nem tudod magad, azt hiába várod, hogy éntőlem tudod meg!

A gyerekek mind rémült szemeket meresztettek Pippire. A tanító néni pedig elmagyarázta neki, hogy az iskolában nem szokás így felelni. És a tanító nénit az iskolában nem tegezzük, hanem tanító néninek szólítjuk.

– Bocsánatot kérek – mondta Pippi őszinte megbánással –, ezt nem tudtam. Többé nem csinálom. [...]

A tanító néni türelme végleg elfogyott. Az összes gyereket kiküldte az iskolaudvarra, mondván, hogy négyszemközt akar beszélni Pippivel.

Amikor kettesben maradtak, Pippi felállt, és a katedrához ment.

– Tudod mit? – kezdte, majd így folytatta: – ...izé, tanító néni, tetszik tudni, nagyon jó volt itt, jó volt látni, hogy megy az az iskola. De azt hiszem, ennyi elég is volt belőle. Azt se bánom, ha nem kapok karácsonyi szünetet. [...] Remélem, hogy nem bántódsz miattam.

De a tanító néni azt mondta, hogy igenis bántózik, főleg azért, mert Pippi meg se próbál rendesen viselkedni, márpedig egyetlen gyerek se járhat iskolába, aki ott így viselkedik, még akkor se, ha nagyon szeretne.

– Talán rosszul viselkedtem? – ámuldozott Pippi. – Nohát, ezt igazán nem gondoltam volna – mondta bús képpel. Senki sem tudott olyan bús képet vágni, mint Pippi, ha szomorú volt.

Hallgatott egy darabig, végül így szólt remegő hangon:

– Értsd meg tanító néni, ha valakinek a mamája angyal és az apja négerkirály, és ő maga egész életében csak a tengert járta, akkor nem könnyű tudnia, hogyan kell viselkedni az iskolában. [...]

Astrid Lindgren [asztrid lindgrén]

3. Beszéljétek meg csoportokban!

Mit gondolhatt Pippiről az osztály és a tanító néni a híre alapján?

Hogyan viselkedett a kislány az iskolában? Hogyan fogadta a tanító néni?

Hogyan vélekedhettek róla a többiek? Indokoljátok meg a válaszaitokat!

4. Rajzoljátok meg csoportonként egy gyerek körvonalát egy csomagolópapírra!

Belülre Pippi belső, kívülre a külső tulajdonságait soroljátok fel!

5. Játsszátok el, hogyan segítenétek Pippinek a beilleszkedésben!

1. Jósold meg a cím és a rajz alapján, miről szólhat a szöveg! Indokold az ötleteidet!
2. Mit gondolsz, ez a szöveg szórakoztat, ismereteket nyújt vagy gyakorlati ötleteket ad? A szöveg megismerése után vesd össze jóslatodat az olvasottakkal!

Nem akartam!

Épphogy elkezdődött az óra, Klári néni lázasan keresgél valamit a táskájában. – Hol a csudában van? – mormogja magában. – Biztos vagyok benne, hogy bepakoltam. Talán szárnya nőtt a könyvnek és kirepült a táskámból?

A gyerekek halkán kuncognak. Klári néni összeráncolja a homlokát, és kétségbeesetten töri a fejét. Aztán hirtelen a homlokára csap.

– Megvan! Ha így folytatom, legközelebb a fejemet is elveszítem – kiált fel. – A tanáriban hagytam. Erika, légy szíves, hozd ide! Tudod, melyik az én asztalom?

Erika bólint, és kisiet az ajtón. A tanári az első emeleten van. Erika kopog, de senki nem válaszol bentről. Kinyitja az ajtót, és belép. Klári néni helye a hosszú asztal végén van. Erika megtalálja a könyvet. Ekkor megpillant egy százforintos érmét az asztalon.

Vajon mi történik a pénzzel?

Rövid ideig tétovázik, majd hirtelen mozdulattal a zsebébe süllyeszti. Sietve elhagyja a tanári szobát, és visszaszalad az osztályterembe.

– Ez aztán gyorsan ment! – csodálkozik Klári néni, és megsimogatja Erika fejét.

A kislány homlokán izzadságcseppek gyöngyöződnek, és kipirult arccal visszasaül a helyére. A füzetébe temetkezik. „Ezt meg miért csináltam? – cikázik át a fején. – Miért? Miért?”

Érzi, ahogy könnyek öntik el a szemét, és a zsebébe nyúl, hogy egy papír zsebkendővel megtörölje az arcát. Közben a keze megérinti a zsebében lapuló százforintost. Mintha villám csapott volna belé. Nem tud tovább gondolkozni. Minden összekuszálódott a fejében.

– Nem érzed jól magad, Erika? – hallja távolról Klári néni hangját. Erika nem válaszol. Nem tud egy hangot sem kiejteni.

– Ki akarsz menni a friss levegőre?

Mit gondolsz, hogyan dönt Erika?

A kislány megrázza a fejét. Klári néni elgondolkozva néz rá, aztán folytatja az órát. Erika lassan magához tér bénultságából, és újra tiszta fejjel tud gondolkozni. „Miért kellett annak a vacak százasnak pont az asztal közepén feküdnie? – kérdezi magában. – És én meg miért vettem el? Nem akartam, egyáltalán nem akartam! Nem vagyok tolvaj! Vissza kell vinnem. Most, azonnal!”

Erika jelentkezik.

– Kimehetek egy kicsit?

– Természetesen – bólint Klári néni.

A kislány kisiet az osztályból. Meg sem áll a tanári ajtajáig. Kettőt kopog és vár. Odabent csend van. Erika zakatoló szívvel nyomja le a kilincset. Szerencsére a tanári üres. A zsebébe nyúl, előkapja a százforintost, és visszahelyezi az asztalra. Az ajtó felé indul, amikor a folyosóról lépteket hall.¹

Hogyan fejeződhet be a történet?

Manfred Mai [manfréd máj] (Menyhárt Zoltán fordítása) alapján

¹ Az eredeti befejezést a fejezet utolsó oldalán találhatod meg.

3. Mutasd be Erika viselkedését, amikor bűntudata támadt! Mondd el, milyen gondolatok járhattak a fejében!

4. Ha te lennél a tanító néni, mit kérdeznél Erikától?

Legtovább tart a becsület.

Aki szétszórta a mákot, kaparja is össze.

PILLANTÁS A MÚLTBA

AZ ÓPUSZTASZERI RÉGI ISKOLÁBAN JÁRTUNK

1. Tanyasi iskola épülete

3. Fa tolltartó

2. A tanterem berendezése

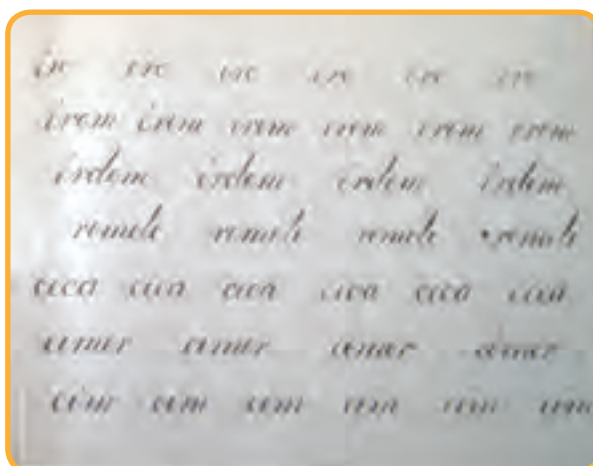
4. Kalamáris (tintatartó)

1. Hasonlítsd össze a fényképek, az olvasottak és saját tapasztalataid alapján:

- a régi iskolát a te iskoláddal (nagysága, kinézete, udvara);
- a tantermet a tiédde (berendezése, szemléltetőeszközök);
- a régen használt taneszközöket a maiakkal!

2. Indokljátok meg, vajon miért jártak szívesen a gyerekek régen iskolába! Ti miért szeretitek vagy nem szeretitek az iskolát?

5. Írásfüzet

1. Beszéljétek meg, kire mondjuk, hogy bicebóca!

A kis bicebóca (rövidített változat)

Sohasem felejttem el, amikor Pálistók Peti, a kis bicebóca először kocogott be az iskolába. Lenhajú, búzavirágszemű, velem egyidős fiúcska lehetett. Mind a két hóna alatt mankó volt. Nem is annyira ment, inkább úgy ugrált a tanító úr elé, mint a veréb.

– Mit akarsz, fiacskám? – kérdezte tőle a tanító úr.
– Iskolába szeretnék járni – mondta bátran.
– Hát az édesapád miért nem jött el veled?
– Nincsen nekem sem apám, sem anyám. Elhaltak. A nagyapám vett magához.

– Telepedj be a kuckóba!¹ Úgyis ott van most a jó világ.

– Nagyon jó lesz – mosolyodott el Pálistók Peti, és meg se mukkant az óra végéig. Akkor engedelmet kért, hogy őneki ne kelljen hazamenni délben, mert messzire laknak.

– Maradni maradhatsz, fiam, de hát enned is kellene ám valamit.
– Van mit ennem – és a ruhája fésüléséből kimarkolt néhány szem kökényt.
„No, én nem szeretnék kökényt ebédelni” – gondoltam magamban. Ebédkor kivettem a tálból egy lekváros buktát, és belecsúsztattam a zsebembe. Siettem vissza, hogy el ne hűljön.

– Ezt neked hoztam. Bukta.
– Szeretem – mosolyodott el Pálistók Peti, és mindjárt bele is harapott. Ezalatt Gyuszi is besompolygott az ajtón, és odaállt elébünk.
– Hoztam neked valamit. Dobostorta.
Egy másik fiú füget hozott, a harmadik almát, a negyedik mákos kalácsot. Csakhamar úgy be volt terítve az egész padka, akár egy cukrászbolt kirakata.
– Ez mind az enyém? Mit csináljak én ezzel a sok mindenfélével?
Azt hiszem, soha olyan jók nem voltunk az iskolában, mint azon a délutánon. Négy óra után egész falkában kísértük végig a kis bicebócát az utcákon.

Móra Ferenc alapján

¹ kuckó: a kemence és a fal közötti kis zug

Jó szívrrel adj, hogy el is fogadhassák!

2. Mutasd be a szöveg alapján Pálistók Petit!

3. Olvasd fel! Miért nem ment haza Peti délben? Mit vittek neki ebédre a gyerekek?

4. Mondjátok el, mit érezhettek a gyerekek ebédidőben, mikor Petire gondoltak!

A kis bicebóca

Sohasem felejttem el, amikor Pálistók Peti, a kis bicebóca először kocogott be az iskolába. Lenhajú, búzavirág szemű, velem egyidős fiúcska lehetett. Mind a két hóna alatt mankó volt. Nem is annyira ment, inkább úgy ugrált a tanító úr elé, mint a veréb.

– Mit akarsz, fiacskám? – kérdezte tőle a tanító úr barátságosan.

– Iskolába szeretnék járni – mondta bátran.

– Kicsit megkéstél, gyermekem.

– Most kerültem a városba. Itt vannak a bizonyítványaim.

A tanító úr nézte az írásokat, és megcirókálta a gyerek fejét.

– Hát az édesapád miért nem jött el veled?

– Nincsen nekem sem apám, sem anyám. Elhaltak. A nagyapám vett magához.

A tanító úr azt kérdezte a gyerektől, hát az ő neve micsoda.

– Pálistók Peti.

– Hol csinálod én neked helyet, mikor úgyis alig férünk? Tudod mit, fiam? – szánta meg a tanító úr. – Telepedj be a kuckóba! Úgyis ott van most a jó világ.

Nagy boglyakemencéje volt az iskolának. Az új diák odanézett és örült.

– Nagyon jó lesz – mosolyodott el Pálistók Peti, és indult a helye felé nagy mankópogással. Ott aztán meg se mukkant az óra végéig. Akkor odakopogott a tanító úr elé, és engedelmet kért tőle, hogy őneki ne kelljen hazamenni délben. Meszszire laknak, túl a városon, oda-vissza meg se lehetne tenni az utat délutánig, még rendes lábú embernek sem.

– Én pedig csak olyan bicebóca vagyok – tette hozzá egy kicsit bánatosan.

– Maradni maradhatsz, fiam, de hát enned is kellene ám valamit.

– Van mit ennem – sietett a bicebóca a megnyugtatóssal. Belenyúlt a ruhája egyik fészébe, és kimarkolt belőle néhány szem kökényt.

– Jó ez – mosolyodott el –, csak sok legyen belőle.

„No, én nem szeretnék kökényt ebédelni” – gondoltam magamban délben, mikor a levesbe merítettem a kanalamat. Kivettem a tálból egy lekváros buktát és belecsúsztattam a zsebembe. Aztán azt mondtam: énnekem nagyon kell sietnem az iskolába. Siettem is, hogy el ne hűljön a bukta. Csöndesen nyitottam be az ajtót:

– Ezt neked hoztam. Bukta.

– Szeretem – mosolyodott el Pálistók Peti, és mindjárt bele is harapott.

Ezalatt Gyszi is besompolygott az ajtón, és odaállt elébünk.

– Hoztam neked valamit. Dobostorta.

Egy másik fiú füget hozott, a harmadik almát, a negyedik mákos kalácsot.

Csakhamar úgy be volt terítve az egész padka, akár egy cukrászbolt kirakata.

A kis bicebóca pedig zavartan kapkodott hol az egyikhez, hol a másikhoz.

– Ez mind az enyém? Ez is? Mit csináljak én ezzel a sok mindenfélével?

Azt hiszem, soha olyan jók nem voltunk az iskolában, mint azon a délutánon.

Négy óra után egész falkában kísértük végig a kis bicebócát az utcákon.

Móra Ferenc alapján

Szép ott adni, ahol senki se kér.

1. Olvassátok fel azt a szövegrészt, amely a közmondás jelentését igazolja!
2. Mondjátok el, mit gondolhatt Peti az iskolába érkezésekor, az ebédidőben és a sok finomság láttán!
3. Írd le a következő szavak, kifejezések rokon értelmű megfelelőit!
*lenhajú, búzavirág szemű fiúcska; megcírókálta;
telepedj be; meg se mukkant; engedelmet kért; besompolygott*

A sirály a király? (részlet)

– Jó estét kedves mindnyájatoknak! – köszönt az állatseregletnek a bagoly, s mélyet szippantott a friss éjszakai levegőből. – Ha jól tudom, közös óhajotok, hogy ezután királya legyen az erdőnek. [...] Nos, akkor azt javaslom, mondjátok el szép sorjában, szerintetek milyen módon jelöljük ki az illetőt – folytatta a bagoly. [...]

– Legyen az illető jó nagy, hogy megijedjen tőle mindenki, aki rosszban sántikál – vélte a jegesmedve. [...]

– Tudjon sokat beszélni, hiszen a király legfontosabb feladata hosszú beszédeket mondani népének – kapta el a szót a cserfes papagáj.

– Rendezzünk inkább futóversenyt, s a győztesé legyen a királyság! – mondta a gepárd, amikor rákerült a sor. – Hiszen ha menekülni kell, jó, ha a legfőbb személy mutatja az utat.

– Aki látott már valaha valódi királyt, tudja, hogy hermelinprémes palást nélkül nincs koronázás – szolt a hermelin.

Az állatok persze nem tudtak megegyezni. Mindegyikük csak a magáét hajtogatta. [...]

– Én olyasvalamit gondoltam ki, amihez ész kell – kezdte a bagoly.

– Akkor hát hogyan óhajtod eldönteni, ki az, aki elég okos? – sürgette a majom.

– Legyen az a győztes, aki a legjobban ismeri az LY-os szavakat! [...]

Az állatok hamar megegyeztek abban, hogy ez könnyű feladat. Egyszeriben mindnyájan a maguk fején érezték a királyi koronát. [...]

Hamarjában megbeszélték a szabályokat. Úgy döntöttek, másnap estig bolyonghat mindenki az erdőben és környékén. Mire pedig feljön a Hold, mindenki, aki király szeretne lenni, térjen vissza valamivel, aminek a nevében van LY.

Bosnyák Viktória

1. Beszéljétek meg! Vajon ki lett a király?

Te melyik állatnak segítenél szívesen? Miért?

2. Versenyezzetek! Három perc alatt ki tud több LY-os szót gyűjteni?

Nálatok ki lett a király?